

Hồi 47

Số là Hồng Thất Công đấu với Đoàn Hoàng Gia trên ba trăm hiệp, tự biết công phu của đôi phương chẳng thua sút mình, nếu không dùng hiểm chiêu khó mà chế phục thủ thắng được nên y quát lên một tiếng, rồi tung bổng thân hình lên cao trên hai trượng, hai tay giang ra theo tư thế Đại Bằng Triển Dực (Đại bằng giang cánh), mười ngón tay tợ mười chiếc móc sắt chụp xuống giữa đỉnh đầu "mệnh môn" của Đoàn Hoàng Gia.

Vốn ra Hồng Thất Công chẳng có ý đả thương người, mà chỉ định bụng chộp nhẹ vào măng tóc trên chót mào của Đoàn Hoàng Gia để cười chút chơi thôi!

Nào ngờ Đoàn Hoàng Gia trong lúc quá cấp bách dùng ngay thế Miêu Phục Kim Lương, vung tay lên trên để chặn lại, và cái ngăn ấy đã ngầm vận Tiên Thiên Công.

Hồng Thất Công vừa chạm đến bàn tay ông, lập tức biến trao thành quỳên, dè mạnh trở xuống.

Như vậy từ trò đùa đã biến thành cứng đầu cứng, mạnh tông mạnh. Hai người đều đem đầy đủ sức lực của toàn thân ra, khiến hai luồng sức mạnh chạm nhau nổ lên chát chúa, và hai người cơ hồ suýt té nhào dưới đất.

Trùng Dương thấy vậy chẳng khỏi cười lên ha hả.

Hồng Thất Công nhảy tọt ra sau nói tía lia:

- Nương tay! Nương tay!

Đoàn Hoàng Gia cũng vòng tay đáp:

- Thất huynh quá lời! Đa tạ Thất huynh đã nể tay cho!

Cả hai đồng cười to lên, hoàn toàn chẳng chút thù hiềm.

Âu Dương Phong thầm kêu khổ trong lòng, vì hai người đấu xong trận này thì sáng mai đã đến lượt y cùng Trùng Dương so tài rồi.

Âu Dương Phong tự lượng sức mình không sao thắng nổi Trùng Dương được, trừ phi trước thời gian ngày mai giao đấu nhau, phải cấp tốc tìm ra một biện pháp trong nội đêm ấy để đối phó cho kịp thời, bằng không thì sự bại nhục không sao tránh khỏi.

Âu Dương Phong ngẫm nghĩ giây lâu, tìm ra được một độc kế hạ Trùng Dương, bèn quay sang nói với chàng:

- Vương Chân Nhân, đàn rắn của tôi dói rồi, tôi qua bên ấy cho rắn ăn có được chăng?

Trùng Dương cười và đáp:

- Âu huynh sao lại trở thành khách sáo như thế. Xin cứ tùy tiện theo ý.

Âu Dương Phong vội đứng dậy xuống núi ngay.

Hồng Thất Công nhìn theo bóng lưng y xuống núi, "hừ" nhẹ một tràng và nói:

- Lão độc vật tự hiểu mình không phải là địch thủ của Vương Chân Nhân, đột nhiên xuống núi chắc hẳn có ý gian gì đây ?

Trùng Dương cười nói:

- Thất huynh, Âu Dương Phong dù sao cũng là tông sư của một phái võ, chắc không đến nỗi hèn hạ như thế đâu!

Hồng Thất Công cười nhạt đáp:

- Chưa chắc! Lão độc vật lòng lang dạ sói. Chuyện gì y cũng có thể làm được cả. Anh ruột của y cùng y luyện võ, bỗng ngã ra chết một cách ám muội, có người đồn đãi là y cùng chị dâu không được trong sạch lắm, có nhiều hành vi ám muội, trái đạo luân thường. Nếu Cửu Âm Chân Kinh để lọt vào tay y, thật là một họa lớn trong giang hồ võ lâm lắm vậy.

Trùng Dương nghe Hồng Thất Công nói thế, trong lòng không khỏi ái ngại lo âu.

Hồng Thất Công nói tiếp:

- Lão ăn mày cần đi tiểu một chút, thuận tiện xuống núi tìm chút đồ ăn lót lòng.

Trùng Dương đâu có quyền cấm cản ai, tất nhiên là để Hồng Thất Công tùy tiện.

Kỳ thật Hồng Thất Công đâu có tiêu tiện gì, chẳng qua là tìm cơ thoái thoát, với ý định là theo dõi hành động của Âu Dương Phong vậy thôi.

Lão vừa xuống núi thì mặt trời vừa lặn về Tây, ánh sáng ban chiều đã ngã màu tím sậm, màn đêm lan dần khắp núi rừng đông giá.

Hồng Thất Công nhướng mắt nhìn xuống chân núi, lấy tà áo trắng của Âu Dương Phong chạy phấp phật trong gió tuyết, thoáng mắt đã đến sau núi.

Bắc Cái liền noi theo hướng đi của Âu Dương Phong, tung mình chạy như bay như biển, chỉ một chốc đến sau núi nhìn thấy nơi triền núi về hướng mặt trời mọc có căng ba chiếc lều vải, trước cửa lều có mấy mươi tên trai tráng áo trắng.

Âu Dương Phong vừa đến trước cửa lều thì mấy mươi tên trai tráng áo trắng liền cúi mình chào rất cung kính.

Hồng Thất Công định rút người lên đến bên lều, chợt nhìn thấy trên mặt đất bên cạnh gian lều, toàn một màu đen sì như mực.

Hồng Thất Công đôi mắt rất tinh sắc, nhận ra bày rấn độc của Âu Dương Phong, hằng vạn chiếc đầu ba góc lúc nhúc một khoảng đất dài hơn nửa dặm.

Bắc Cái suy nghĩ lại nếu sang bên ấy, bao nhiêu rấn độc đánh được hơi người lạ ào ào kéo đến thì làm sao mà cự đương cho được ?

Lão chột nhớ đến con rấn vàng nhỏ của Đoàn Hoàng Gia, vì con Kim xà vương ấy là chúa của loài rấn, cũng là một loại vật để ngự trị tất cả loại măng xà độc địa trên thế gian. Tại sao chẳng hỏi Đoàn Hoàng Gia để mượn con Kim xà vương ấy để trấn áp bày rấn kia ?

Hồng Thất Công suy tới, tính lui một hồi, thấy như thế phải mất đi bao nhiêu thời gian, mà y còn phải có mặt nơi đây để khám phá ra âm mưu của Tây Độc và làm như thế sẽ bị bại lộ tung tích còn gì ?

Nhưng nếu không mượn Kim xà, khó mà xuyên qua khỏi Xà trận.

Hồng Thất Công bối rối không biết tính sao cho ổn.

Trong lúc Bắc Cái còn đang phân vân lưỡng ước thì Âu Dương Phong đã chui vào trong lều.

Độ giây phút sau lại bước ra và cất giọng phèn la của y lên bảo một gã trai áo trắng:

- Đêm nay ta cần luyện một môn thần công, bọn người mau đem "đạo khí" ra đây!

Gã áo trắng vội đem đến dâng một ống bằng bạc dài độ hai thước, lớn bằng miệng chén, lại có một tên khác dâng đến một cái kim sắt.

Những tên áo trắng kia đều là những xà nô của Âu Dương Phong trên Bạch Đà Sơn. Tất cả là những trẻ thơ Âu Dương bắt cóc trong nhân gian về nuôi dưỡng đến lớn để làm kẻ tôi tớ cho mình.

Hồng Thất Công cười thâm trong bụng, trong thiên hạ làm gì có môn thần công chỉ luyện trong một đêm mà thành được và môn công phụ gì mà luyện bằng kèm và ống bạc như ống cống đặt nước kia, chẳng hiểu gã Tây Độc này định giở trò gì đây ?

Âu Dương Phong tiếp lấy ống bạc rồi quát to ra lệnh:

- Bắt mười ba con rấn độc đem vào đây.

Tên xà nô dạ lên một tiếng lớn, rồi lập tức chạy đến chỗ bày rấn. Có lẽ trên mình tên xà nô thoa đầy thuốc rấn, nên bày rấn vừa thấy dạng gã đến là thi nhau vệt sang hai bên nhường đường cho gã đi.

Hai tên xà nô quanh quẩn trong bày rấn, chọn bốn con rấn hồ lửa, bốn con rấn lục xanh, hai con rấn hồ có chân, trở vào đứng bên Âu Dương Phong chờ lệnh.

Âu Dương Phong tay phải nắm lấy ống bạc, tay trái kẹp mạnh vào đuôi một con rắn một cái thật mạnh, loại rắn rất sợ lồi thủ pháp ấy. Bất kỳ giống rắn hung dữ, nọc độc ghê gớm bực nào, nhưng nếu kẹp phải vào đuôi thật đau thì cả mình chúng cũng mềm nhũn ra ngay.

Âu Dương Phong tay trái vừa kẹp, tay một lẹ làng kê miệng ống bạc ngay đầu rắn, con rắn phóng tuốt vào ống chỉ còn một chút đuôi lú ra ngoài.

Con rắn sau khi vào ống bạc vì chật chội không thư thái lắm, khè lên một tiếng rồi ló đầu chun qua bên kia miệng ống định bò ra ngoài.

Âu Dương Phong tiếp lấy chiếc kèm trên tay một gã xà no kẹp mạnh vào đúng chỗ khoang cổ rắn, khiến con rắn không động đậy gì được, há họng le chiếc lưỡi nhọn lều ra trông rất ghê sợ.

Âu Dương Phong thêm sức bóp mạnh chiếc kèm, thì từ trong miệng con rắn độc liền xì ra từng giọt một chút nước đen sì.

Tên xà nô lập tức cầm một cái chén hứng lấy.

Hồng Thất Công bàng hoàng sức hiểu, nhủ thầm:

- A! Lão ta muốn lấy chất nọc độc của loài rắn!

Âu Dương Phong chờ cho rắn ấy nhả hết chất độc trong thân rắn xong, liền nới lỏng chiếc kèm, con rắn liền từ trong ống bạc vọt nhanh xuống đất ưỡn oải bò trở về nhập đoàn với đồng loại.

Âu Dương Phong lại nắm lấy con rắn thứ hai, rồi cũng y như cách trước, để chất lấy chất nọc độc trong mình rắn ra, thủ pháp rất thuần thục dường như đã quen tay lắm vậy!

Chỉ giây phút sau, nọc độc của mười ba con rắn đã rút xong chất nước độc gần đầy phân nửa chén.

Âu Dương Phong sau đấy ngồi xếp bằng trên đất, giương mười ngón tay ra thọc vào trong chén nhưng đầu ngón tay không hề chạm đến chất nước, mà giữa khoảng cách độ hai ba phân trở lại và trong khoảng khác sau đó, trên đầu y liền xông lên một luồng hơi nóng lờ mờ.

Hồng Thất Công tuy đang ở xa nhìn lại, nhưng đôi mắt của lão rất tinh sáng, thấy trên đầu Âu Dương Phong có luồng khí nóng dâng lên, và chất nọc rắn trong chén lại dần dần hạ thấp xuống, cho đến cạn queo, và trong nháy mắt chén nọc rắn đã không còn một giọt nào.

Hồng Thất Công mới bừng tỉnh ngộ mắng thầm trong bụng:

- Hiểm ác thay cái lão độc vật này!

Nguyên trong Ngũ Độc Kỳ Kinh có ghi rõ những phương pháp luyện công cổ quái của hai anh em Âu Dương Liệt và Âu Dương Phong. Khi xâm nhập Bạch Đà Sơn, lượm được quyển kỳ kinh ấy bên hải cốt của Ngũ Độc Chân

Nhân. Hai anh em mới gia công luyện tập môn học thuật ấy và trở thành nhân vật tài nghệ khác phàm.

Sau vì Âu Dương Phong sanh lòng mờ ám với chị dâu mình, y lại biết rõ tính tình của anh độc ác cũng chẳng thua mình, bèn quyết định "tiên hạ thủ vi cường" giết chết người anh, độc chiếm Ngũ Độc Kỳ Kinh cùng người chị dâu xinh đẹp, và luyện thêm môn Cáp Ma Công lợi hại kia.

Trong Ngũ Độc Kỳ Kinh trừ Cáp Ma Công ra còn bao nhiêu pháp môn luyện công đều lạ lùng độc hiểm cũng uy mãnh vô cùng.

Môn Độc Xà Thần Công mà vừa rồi Âu Dương Phong đã luyện là lấy chất độc của mười con rắn độc rồi dùng một môn vận công đặc biệt rút vào cơ thể, nhưng khó một điều là mỗi khi chất độc ấy xâm nhập vào người có thể hại mạng người luyện ngay, nên phải dùng Thăng Giáng Công, là đem chất độc dồn xuống đầu mười ngón tay.

Luyện được như vậy xong, có thể phát ra sức gió của chỉ lực cũng đủ làm kẻ địch bị thương và nếu đấu ngón tay xia trúng vào đối phương, hơi độc theo đó truyền vào, tựa như bị rắn độc cắn phải, nhưng độc tố lợi hại còn hơn cả bị rắn cắn.

Một người bị rắn cắn, bất luận ở đâu, tối thiểu cũng vài giờ sau mới chết nhưng nếu bị độc khí của Độc Xà Thần Công đột nhập vào cơ thể thì chỉ nửa giờ sau là ngã ra chết không phương cứu chữa. Nhưng môn Độc Xà Thần Công ấy chỉ có thể duy trì trong mình người luyện một thời gian mười hai giờ đồng hồ thôi.

Sau thời gian ấy, thần công đã tiêu tan mất, và người luyện còn phải uống thuốc giải độc, để bài tiết chất độc ra ngoài mới khỏi nguy hiểm cho bản thân.

Âu Dương Phong vì thấy môn luyện công ấy rất phiền phức mà công hiệu chỉ có thời gian ngắn ngủi nên tuy trong Ngũ Độc kinh ghi chú phép luyện rất rõ ràng, y cũng chẳng ngó tới.

Giờ đây vì phải đối phó với cuộc diện quyết liệt trong ngày mai, nên phải cấp tốc luyện cho được môn công phu âm độc ấy, để mong hạ Trùng Dương đoạt lấy Chân Kinh.

Đây mới thật là rõ ràng chỗ độc "Của" Tây Độc vậy!

Hồng Thất Công tuy chưa hề đọc qua quyển Ngũ Độc Kỳ Kinh, nhưng lão là một chúa trùm của Bang ăn mày, gót chân dẫm khắp trời thiên hạ nên kiến thức sâu rộng hơn người, lão đã từng nghe lời đồn đãi trong giang hồ, về môn luyện công độc hại ấy, nhìn thấy cách thức luyện công của Âu Dương Phong, đã hiểu ngay bảy tám phần, bèn nghĩ thầm:

- Không xong! Chuyện này ta phải nói rõ với Trùng Dương mới được!

Hồng Thất Công là một nhân vật thành danh trong giang hồ, lão hiểu rõ quy luật trong võ lâm, hôm nay Ngũ Bá tụ hội trên đỉnh Hoa Sơn tuy danh nghĩa là vì tranh chấp Cửu Âm Chân Kinh nhưng kỳ thật chỉ là một so tài trong tình hữu nghị, người nào tài nghệ áp đảo được quần hào, thì được hàm danh thiên hạ Đệ Nhất. Môn công phu của Âu Dương Phong vừa rồi tuy âm độc hiểm ác, nhưng cũng là một tuyệt kỹ trong tài nghệ cá nhân khó thể bắt bẻ là một sự ám toán được.

Tuy trong lòng Bắc Cái không công nhận hành vi của Âu Dương Phong nhưng cũng không thể đem ra công bố cho mọi người biết, thành ra phạm quy củ của cuộc so tài.

Hồng Thất Công suy nghĩ đến đây không khỏi quần trí, miệng lắp bắp công ra lời, quay người trở lên đỉnh Hoa Sơn.

Lúc ấy màn đêm đã rũ trùm mặt đất, ánh sao le lói trên cao, vàng trăng khuyết vừa nhô khỏi ngọn cây ánh vàng lấp lánh trên một dãy núi đồi trắng xóa màu tuyết lạnh.

Hồng Thất Công về đến chỗ một người, thấy Trùng Dương, Hoàng Dược Sư, Đoàn Hoàng Gia, ba người đều đang xếp bằng tĩnh tọa, ngồi thành hình chữ phẩm.

Đoàn Hoàng Gia vì lúc ban ngày đã cùng Hồng Thất Công đấu qua một trận, trong lòng vẫn còn khâm phục tuyệt kỹ của Bang Chủ Cái Bang, nên thấy Hồng Thất Công từ dưới núi trở về, sắc mặt lộ vẻ khác thường, ông không dẫn được bèn hỏi:

- Thất huynh, lúc nãy đi đâu thế ?

Hồng Thất Công cười hề hề đáp:

- Lão ăn mày thì còn biết chỗ nào mà đi, chẳng qua ra sau núi bắt bậy vài con rắn để tiêu khiển vậy thôi.

Đoàn Hoàng Gia nghe lời của lão có nhiều ẩn ý bèn cười, hỏi tiếp:

- Thất huynh bắt rắn gì thế, có thể cho tiểu đệ chiêm ngưỡng một chút được chăng ?

Trùng Dương liền lên tiếng:

- Các vị đừng nên trò chuyện nhiều, bồi dưỡng tinh thần để ngày mai đấu tiếp.

Hồng Thất Công nói:

- Vương Chân Nhân, trời sanh cái miệng lão ăn mày này thứ nhứt thích ăn ngọt, thứ nhì hay chuyện phiếm, ông một tình giữ việc Tọa huyền quang của ông, đêm nay lão ăn mày thích kể chuyện tào lao chơi!

Đoàn Hoàng Gia hỏi:

- Chuyện cổ tích hôm trước của Thất huynh kể đủ làm khổ Tây Độc quá nhiều rồi, hôm nay định kể chuyện gì nữa vậy ?

Hồng Thất Công mỉm cười hóm hỉnh và kể:

- Thuở xưa có một con rắn độc, sống đã rồi nên dính tự sát nhưng loài rắn thì tự sát làm sao đây? Chỉ có một cách là cắn lấy đuôi của mình. Con rắn độc ấy quyết định tìm cái chết, nên cuộn tròn lại hung hăng nhe bốn chiếc răng độc tấp phập vào chiếc đuôi của nó, nhưng khi chiếc răng vừa chạm vào chiếc đuôi thì không thể nào cắn được nữa.

Vì nó nhớ tại lúc cắn trúng con mồi, thảm trạng của con mồi khi bị chất độc hành hạ đau đớn trong lòng nó trở nên khiếp, không làm sao còn can đảm để tự cắn vào đuôi nó nữa.

Đoàn Hoàng Gia mỉm cười xen lời:

- Sau rốt chắc nó nhảy xuống nước trầm mình chứ gì ?

Hồng Thất Công đáp

- Không phải! Nó đi tìm đồng loại rắn độc của nó, nhờ con rắn bạn cắn chết dùm, nào ngờ con rắn bạn lắc đầu từ chối và bảo: "Không thể được. Chúng ta không thể cắn giết đồng loại của mình. Nếu anh muốn chết, hãy tìm phương pháp khác tốt hơn".

Con rắn chán đời ngẫm nghĩ giây lâu rồi bò xuống núi định bụng để cho người nhìn thấy đang đập chết nó!

Theo câu chuyện vừa rồi mà suy ngẫm, con người tuy là một linh vật khiến được muôn loài, nhưng cứ tìm cách giết hại lẫn nhau chẳng bằng loài rắn hạ tiện vậy!

Đoàn Hoàng Gia gật đầu ngẫm nghĩ.

Trùng Dương là một người tuyệt thế thông minh, chàng lập tức hiểu ngay câu chuyện cổ tích của Hồng Thất Công hàm ẩn thâm ý chứ không phải là một chuyện tiểu lâm hài hước tầm thường mà bên trong có nguyên nhân khác.

Hồng Thất Công kể xong bèn nói với Đoàn Hoàng Gia:

- Đoàn huynh có bắt rắn lần nào chưa ? Mỗi khi bắt rắn có phải giữ gìn cẩn thận đừng để cho đầu rắn đụng vào cơ thể mình chẳng ?

Đoàn Hoàng Gia đáp ngay:

- Tất nhiên là thế, nếu để cho rắn độc cắn phải thì làm sao sống được!

Hồng Thất Công quay sang nói với Trùng Dương:

- Vương Chân Nhân nãy giờ ông có nghe không. Nếu ngày sau thấy rắn độc thì chớ khá để nó chạm vào da thịt mình hại lắm!

Trùng Dương hội ý mỉm cười gật đầu đáp lễ.

Sáng hôm sau trời hừng đông, từ dưới chân Hoa Sơn đã hiện ra một bóng người áo trắng.

Hồng Thất Công liền trầm giọng nói:

- Rắn độc đến kia rồi! Xem y hôm nay có phần hoa dạng khác thường.

Trùng Dương còn hiểu hơn nữa, chốc sau Âu Dương Phong đã lên tới liền, cất giọng gọi lớn:

- Vương Chân Nhân, Hồng Bang Chủ, Hoàng đảo chủ và Đoàn huynh, đêm qua cam thất lễ, vì đám xà nô của tôi vô dụng, khiến bầy rắn bỏ chạy bậy bạ khắp nơi, hại tôi một đêm trời cực khổ mới tập trung được bầy rắn về đoàn.

Hồng Thất Công cười giọng châm biếm:

- Phải mà! Lão độc vật đối với bầy rắn độc của mình hết sức quan tâm, dù cho chính ông già của mình cũng không hiểu kính được như vậy!

Âu Dương Phong nguýt lão một cái, rồi nói với Trùng Dương:

- Vương Chân Nhân, Âu Dương Phong tối hôm nay xin thỉnh giáo vài tuyệt kỹ của ông!

Trùng Dương đáp:

- Âu huynh quá lời, chúng ta tay đi thôi.

Nói đoạn nhẹ nhàng nhảy vút ra giữa sân.

Âu Dương Phong chẳng nhảy bỏ theo mà ngòì xỏm xuống hai tay chống dưới đất đôi mắt lộ tròn thau láu nhìn thẳng Hai bàn tay của Trùng Dương, chẳng chút di động, cũng chẳng thốt lời:

Trùng Dương biết rõ ý định sắp sửa dùng Cáp Ma Công vì Âu Dương Phong có lẽ cũng biết quyền công chưởng pháp của y thua xa Hồng Thất Công và Hoàng Dược Sư, mà hai người ấy vẫn không là đối thủ của chàng, nên Âu Dương Phong vừa hạ trận là đã dùng Cáp Ma Công ra vậy.

Chàng lại hiểu Cáp Ma Công là tài nghệ độc đáo duy nhất của Tây Độc lợi hại phi thường tuy chàng có Nhất Dương Chỉ có thể chế khắc được công phu âm độc của y nhưng mỗi khi dùng Nhất Dương Chỉ tiêu hao rất nhiều sinh lực nên chẳng lấy tinh để chế động, ấn nhẫn đợi chờ mà không ra tay.

Hai người một ngòì xỏm, một đứng sững trên đỉnh núi Hoa Sơn, ghì nhau trên một giờ đồng hồ.

Mặt trời đã nhô cao lên đỉnh đầu, sắc núi như vẽ trên tranh, những chóp tuyết long lanh bị ánh nắng mặt trời rọi xuống dần dần tan rã, nhưng Trùng Dương và Âu Dương Phong chẳng ai chịu ra tay trước, vẫn im lìm bất động như hai tượng đá khắc vậy.

Đoàn Hoàng Gia hết sức ngạc nhiên, liền quay sang hỏi nhỏ Hồng Thất Công:

- Thất huynh chẳng lẽ hai người ghìm nhau như vậy mãi suốt ngày đêm sao ?

Hồng Thất Công lắc đầu nhẹ chưa kịp đáp, lại chột nhìn thấy Trùng Dương bước tới một bước, nhấc tay công ra trước một chưởng theo thế Thái Sơn Trấn Hải (đẩy núi lấp biển), đánh vút vào chân mày trái của Âu Dương Phong.

Âu Dương Phong chỉ đợi có thế, liền kêu lên một tiếng "cóc!". Hai tay giương thẳng lên trời, hình dáng tựa như đôi lòng bàn tay có một luồng tiềm lực vun vút tuôn ra, thế mạnh như sấm sét ngàn cân, núi nghiêng đá đổ.

Trùng Dương không chút bối rối, dùng quyết chữ "xà" trong Thái Ất Quyền ra nhẹ nhàng đưa vệt luồng gió mạnh của Cáp Ma Công ra phía ngoài.

Âu Dương Phong thấy thế công chẳng làm gì được kẻ địch, liền ngồi xổm xuống đất, y theo thế cũ, ghìm thế với Trùng Dương thân hình bất động như một hình cây.

Độ thời gian một buổi cơm, Âu Dương Phong mới kêu lên một tràng "Cốc" thật lớn rồi giang rộng đôi tay nhảy vô lấy thân hình Trùng Dương, song chưởng bay tới đầu kinh lực ra như núi lở sóng tràn, cuồn cuộn tuôn theo đó.

Trùng Dương vẫn dùng kinh lực của chữ Xà trong Thái Ất Quyền để đối phó, nhưng trong lúc Trùng Dương vừa trảm cánh tay xuống định vung tay phản công thì Âu Dương Phong đã lẹ như chớp, nhảy lùi ra sau, vẫn y nhiên ngồi xổm dưới đất bất động, tựa như con cóc đói đang rình mồi!

Trùng Dương không buồn tấn công.

Âu Dương Phong vẫn ngồi xổm như mọc rễ dưới đất từ giờ Thìn sang đến Ngọ, suốt ba giờ đồng hồ, hai địch thủ chỉ tấn công nhau có năm hiệp.

Nói một cách khác là cứ độ nửa giờ đồng hồ lại tấn công nhau một chiêu thôi.

Bề ngoài tuy xem ra là một trận chiến lạc lõng không hứng thú, nhưng thật ra hai người đang giữa một cuộc chiến cực cùng nguy hiểm, sự chết sống chỉ xê dịch trong kẻ tóc đường tơ nên khó ra tay công kích lẫn nhau và mỗi khi ra tay là áp dụng tất cả công lực trong người, mau như sấm giăng điện chớp, nếu đối phương chỉ một ly sơ hở là kẻ như mạng sống được quyết định theo sự thắng bại rồi vậy.

Hồng Thất Công sốt ruột nhủ thầm:

- Vương Chân Nhân có công phu Nhất Dương Chỉ sao chẳng đem ra áp dụng đánh ngã y cho rồi, để khỏi tốn bao nhiêu thì giờ vô lối còn lão độc vật này công phu âm độc luyện đêm qua, sao chưa chịu đem ra tấn công ? Lạ thật ?